

Arrest

nr. 209 726 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 3 mei 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6/11/2017 werd ingediend door:

Naam: S. N. (..)

Voornamen: S. M. (..)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: 27.03.1995

Geboorteplaats: Douala

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te (..)

ALIAS: S. N., S. M. (..)/X/1998.03.27 KAMEROEN DOUALA

in SPANJE gekend als de identiteit van I. K. (..).

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde S., E. M. G. (..) (RR xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn zoon S., E. M. G. (..) (xxxxxxxxxxxxx) niet op hetzelfde adres wonen. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn zoon komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn zoon wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met hem aan te tonen, werden volgende documenten voorgelegd:

Volgende voorgelegde documenten:

- Verschillende ongedateerde foto's*
- Verschillende treintickets 9/11/2015 zone Brussel - zone La Louvière), 17/11/2015 Vilvoorde - Nivelles, 3/12/2015 zone Brussel - Binche, 8/12/2015 vilvoorde - zone la Louvière), 16/12/2015 zone Brussel - zone La Louvière, 1/01/2016 Vilvoorde - zone La Louvière, 21/01/2016 Vilvoorde - Nivelles, 12/02/2016 zone Brussel - zone La Louvière, 29/02/2016 zone Brussel - zone Mons, 18/03/2016 zone Brussel - zone la Louvière, 26/06/2017 Vilvoorde - zone la Louvière, 1/09/2017 vilvoorde - zone la Louvière, 10/10/2016 Vilvoorde - zone La Louvière, 9/10/2017 zone Brussel - zone la Louvière,*
- Ontvangstbewijs Bpost:*
- van betrokkene aan de moeder (..) op 13/07/2016 van 50€*
- van betrokkene aan de moeder (..) op 30/08/2016 van 50€*
- van betrokkene aan de moeder (..) op 8/10/2016 van 50€*
- van betrokkene aan de moeder (..) op 21/03/2017 van 45,50€*
- Verzenden van geld bij Western Union op 27/05/2017 aan de moeder (..) van 28,10€ (naar Kameroen)*
- Verzenden van geld bij Western Union op 3/10/2017 aan de moeder (..) van 24,90€*
- Een onleesbaar document.*

Wat betreft de financiële band met zijn kind deze is onvoldoende bewezen. Aan de hand van enkele betalingen aan de moeder, slechts zes in totaal op onregelmatige tijdstippen, kan niet worden gesteld dat betrokkene voldoende financiële zorg draagt voor zijn zoon. Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond dat hij zelf beschikt over enige bestaansmiddelen.

Wat betreft de affectieve band, ook deze is onvoldoende aangetoond. Aan de hand van treintickets waarbij geen identiteit is vermeld, kan niet worden afgeleid dat betrokkene zijn zoon effectief op deze dagen heeft bezocht. Ook de foto's kunnen niet worden aanvaard. Er zijn geen data vermeld, noch enige context, zodat niet kan vastgesteld worden wie op de foto's te zien zijn en wat de tijdsperiode is van deze foto's.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- *Fundamenteel recht op familieleden voorzien door artikel 8 EVRM en artikelen 7 en 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie ;*
- *artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van;*
- *artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- *het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het proportionaliteitsbeginsel ;*

1. IN RECHTE

Het fundamenteel recht op familie- en privéleven. is gewaarborgd in de artikelen 8 van het EVRM en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie.

Krachtens artikel 8, lid 1 heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

De Raad van State heeft vastgesteld dat :

"Artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert, dat de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds" (RvS, 26 mei 2009, n°193.522).

Artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat de ouder van een Belg, die aan bepaalde voorwaarden voldoet, recht heeft op verblijf en de erkenning van dit recht mag vragen.

Artikel 40ter VW :

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld"

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheden om de individuele beslissingen op formele en materiele vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1 1STE ONDERDEEL - FLNANCIËLE BAND

De bestreden beslissing is niet op geldige wijze gemotiveerd, rust op een appreciatiefout, en een gebrek aan zorgvuldigheid, daar zij stoelt dat verzoeker zijn zoon niet komt vervoegen daar ze niet samenwonen op hetzelfde adres.

Verzoeker betwist niet dat hij niet met zijn zoon woont maar heeft een concrete en effectieve band met hem opgebouwd, wat hij ook aantoonde met het neerleggen van verschillende documenten, namelijk foto's, verschillende treintickets en bewijzen van betalingen naar de moeder van zijn zoon.

Verwerende partij is van mening dat, wat betreft de financiële band. deze onvoldoende bewezen is.

Men moet vaststellen dat de verwerende partij niet geldig mag weigeren om de financiële band tussen zoon en vader te erkennen.

Er zijn betalingen die maandelijks gedaan werden, zoals een alimentatiebijdrage die door een rechter zou zijn veroordeeld. Deze maandelijks betalingen bewijzen de financiële band tussen de zoon en de vader daar hij op regelmatige wijze bijstaat in de kosten van het kind.

Verwerende partij beperkt zich tot het vaststellen dat deze financiële zorg onvoldoende zijn, zonder de redenen daarvan uit te leggen en zonder de financiële toestand van verzoeker of van de noden van het kind in aanmerking te nemen, wat vereist is door de zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van bestuurshandelingen.

Verwerende partij heeft niet in aanmerking genomen dat tot het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Bergen van 6 maart 2017, verzoeker niet de "officiële" vader was van Eden, daar Meneer Y. (...) zijn zoon eerder had erkend. Zijn vaderschap werd gemeld op de geboortakte van Eden op 13.09.2017. De relatie tussen verzoeker en de moeder van zijn zoon waren dus gespannen tot het uitspraak van deze vonnis maar verzoeker heeft toch bijgedragen, volgens zijn middelen.

Verwerende partij moet zijn beslissing stoeien op verifieerbare en controleerbare feiten en moet de specifieke situatie van verzoeker en zijn zoon in aanmerking nemen.

Abstracte overwegingen en het louter vaststellen zonder uitleg dat de financiële zorg niet voldoende is is strijdig met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met de beginselen omtrent de motivering van de bestuurshandeling en met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht.

2.2 2DE ONDERDEEL - BESTAANSMIDDELEN VAN VERZOEKER

De bestreden beslissing is onwettig daar zij stoelt op het niet vervullen van een voorwaarde die niet in artikel 40ter VW vermeld is.

Verwerende partij vermeldt dat : "Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond dat hij zelf beschikt over enige bestaansmiddelen".

Artikel 40ter VW stelt vast dat een ouder van een Belgische kind enkel moet :

- zijn/haar identiteit bewijzen ;
- de afstammingsband met de gezinshereniger bewijzen ;
- bewijzen dat de gezinshereniger minderjarig is ;
- de gezinshereniger begeleiden of zich bij hem voegen ;

Verzoeker moet niet bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen of enige bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij linkt het feit dat verzoeker zijn bestaansmiddelen niet bewijst met het feit dat de financiële band tussen zijn zoon en verzoeker niet bestaat (« bovendien »). Dergelijke redenering wordt niet voldoende uitgelegd daar verzoeker de redenen van de beslissing niet kan verstaan.

Door het toevoegen van een voorwaarde bij de beoordeling van de aanvraag die niet in de wet wordt neergelegd en door het niet afdoende motiveren van de beslissing schendt verwerende partij artikel 40ter van de VW en de beginselen van motivering van de bestuurshandelingen.

2.3 3DE ONDERDEEL - AFFECTIEVE BAND

Verwerende partij beweert dat de affectieve band niet voldoende is aangetoond.

Verwerende partij is van mening dat de foto's kunnen "niet worden aanvaard" omdat geen context wordt vermeld en geen data.

Verzoeker wenst te benadrukken dat foto's ml aanvaard kunnen worden daar de voorwaarden van de gezinshereniging met alle middelen bewezen kan worden, namelijk foto's. De afwijzing zonder meer van dit bewijs, gelet op de aard van het bewijs, is niet geldig.

Dergelijke foto's verwerpen komt erop neer de wet contra legem te interpreteren en zelfs een voorwaarde toevoegen aan de wet aangezien deze alle middelen aanvaard qua bewijs.

Verwerende partij diende nochtans rekening te houden " met het geheel van de elementen van het dossier" (art. 42 VW), wat een uitdrukkelijke benadrukking is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt dat "de foto's kunnen niet worden aanvaard", zonder verzoeker in staat te stellen om de redenering van verwerende partij te begrijpen.

Op dit element is de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd.

Bovendien beweert verwerende partij beweert dat de affectieve band niet voldoende is aangetoond omdat de treintickets geen identiteit vermelden (wat nooit het geval is) en de foto's kunnen "niet worden aanvaard" omdat geen context wordt vermeld en geen data.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het de gelegenheid ligt aan verwerende partij, om verzoeker uit te nodigen om meer informatie te geven over zijn aanvraag. Dit voortvloeit rechtstreeks uit de procedurele medewerkingsplicht dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest n° 121.846 van 31 maar 2014 herhaald heeft :

« Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistance (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 %du RIS ».

Bij gebreke daarvan heeft verwerende partij niet gehandeld met de nodige zorgvuldigheid en heeft zijn medewerkingsplicht miskent.

De bestreden beslissing moet bijgevolg worden vernietigd.

2.4 4DE ONDERDEEL — ARTTKEL 8 EVRM EN PROPORTIONALITEITSBEGINSEL

De bestreden beslissing vormt een illegale beperking van het fundamenteel recht op familieleven van verzoeker, met zijn zoon.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens beschouwt dat er moet worden nagekeken als de Staat gebonden is tot een positieve bevoegdheid om de gezinsleven te beschermen en te laten opbouwen door een afweging van de belangen in casu (EHRM, Ahmit c. Pays-Bas, 28.11.1996 ; EHRM, Da Silva c. Pays-Bas, 31.01.2006).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof kan worden afgeleid dat de familiale band tussen een minderjarig kind en zijn ouders is vermoedelijk.

Dit vermoeden wordt versterkt door de foto's, de geldbewegingen, de trein tickets tussen de woonplaats van verzoeker en zijn zoon.

Daarenboven kan het gezinsleven zich niet elders opbouwen daar Eden minderjarig is en voornamelijk bij zijn moeder woont. Dat zou hem verplichten het Rijk te verlaten, met of zonder zijn moeder, wat een schending uitmaakt van zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en privéleven

Het weigeren van het verblijf heeft tot gevolg dat verzoeker verplicht is, ipso facto, het grondgebied te verlaten, wat een onredelijke schending vormt van zijn recht tot gezinsleven.

De beslissing is onredelijk gezien de elementen die aan verwerende partij samen met de aanvraag neergelegd werden. Door te hoge eisen te vaststellen in verband met het bewijs van de financiële en affectieve band schendt de verwerende partij de proportionaliteitsbeginsel daar waar gezinshereniging de algemene regel is en de beperkingen daarvan moeten op een restrictieve wijze worden geïnterpreteerd, wat in casu niet het geval is.

Van een wettelijke beperking van het recht op familieleven is geen sprake.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die zal worden onderzocht in het licht van de artikelen van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Overeenkomstig de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 40ter van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij, die de Kameroense nationaliteit heeft, een verblijf voor meer dan drie maanden verkrijgen in functie van haar minderjarig Belgisch kind op voorwaarde dat zij dit kind begeleidt of zich erbij voegt.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 november 2017 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische zoon die op 31 december 2014 werd geboren. Bij haar aanvraag legde de verzoekende partij met betrekking tot de band met haar zoon verschillende ongedateerde foto's neer alsook verschillende treintickets, bewijs van zes geldstortingen aan de moeder van haar zoon en een onleesbaar document.

Samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich niet bij haar Belgische zoon heeft gevoegd, aangezien de verzoekende partij en haar zoon op een verschillend adres wonen. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. De verwerende partij onderzoekt daarom of de verzoekende partij, door het voorleggen van bepaalde documenten, in figuurlijke zin kan aantonen dat zij wel degelijk haar zoon komt vervoegen door financiële en affectieve banden met het kind aan te tonen.

Omtrent de voorgelegde stukken oordeelt de verwerende partij als volgt:

“Wat betreft de financiële band met zijn kind deze is onvoldoende bewezen. Aan de hand van enkele betalingen aan de moeder, slechts zes in totaal op onregelmatige tijdstippen, kan niet worden gesteld dat betrokkene voldoende financiële zorg draagt voor zijn zoon. Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond dat hij zelf beschikt over enige bestaansmiddelen.

Wat betreft de affectieve band, ook deze is onvoldoende aangetoond. Aan de hand van treintickets waarbij geen identiteit is vermeld, kan niet worden afgeleid dat betrokkene zijn zoon effectief op deze dagen heeft bezocht. Ook de foto's kunnen niet worden aanvaard. Er zijn geen data vermeld, noch enige context, zodat niet kan vastgesteld worden wie op de foto's te zien zijn en wat de tijdsperiode is van deze foto's.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.”

2.5. Wat betreft de voorgelegde foto's kan verzoekende partij geenszins gevolgd worden in haar stelling dat de verwerende partij deze foto's zonder meer afwijst. In tegendeel, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij erop wijst dat deze foto's geen data vermelden noch enige context zodat niet kan vastgesteld worden wie op de foto's te zien is en wat de tijdsperiode is van deze foto's. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat bij gebrek aan context en data niet kan besloten worden dat de foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie nu het niet alleen toevallige foto's kunnen betreffen die slechts een momentopname zijn, maar ook foto's kunnen zijn die helemaal niks te maken hebben met de relatie tussen verzoekende partij en haar kind nu het niet duidelijk is wie precies is afgebeeld op de foto's. Het is aan de hand van de foto's inderdaad geheel niet mogelijk om na te gaan wie precies is afgebeeld op deze foto's en wanneer deze foto's dan wel genomen werden. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet door aldus te oordelen.

2.6. Verder betwist de verzoekende partij ook niet dat de treintickets geen identiteit vermelden en hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij effectief haar zoon op die dagen bezocht. Het loutere betoog dat treintickets nooit een identiteit vermelden doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de verwerende partij dat deze treintickets geen bewijs vormen van de affectieve band met haar kind.

2.7. Voor zover verzoekende partij meent dat het de verwerende partij toekwam om verdere inlichtingen te bekomen betreffende deze voorgelegde stukken, wijst de Raad erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij overtuigt aldus geenszins waar zij meent dat de verwerende partij haar maar om bijkomende inlichtingen had moeten verzoeken.

2.8. Voorts, wat betreft de financiële band met haar kind, heeft de verwerende partij de daartoe voorgelegde bewijzen ook niet zonder enige redengeving afgewezen, maar geoordeeld dat deze band onvoldoende bewezen is omdat het gaat om slechts zes onregelmatige betalingen aan de moeder en aldus niet kan worden gesteld dat verzoekende partij voldoende financiële zorg draagt voor haar kind. Inderdaad blijkt dat verzoekende partij in de tweede helft van 2016 drie keer een storting heeft gedaan aan de moeder, en dan pas opnieuw eentje in maart 2017 om dan opnieuw te wachten tot mei 2017 en ten slotte pas in oktober 2017 opnieuw een storting te verrichten, alles in totaal voor een beperkt bedrag van 248,50 euro verspreid over een periode van 15 maanden. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij maandelijks betalingen verrichtte en dat zij aldus op regelmatige basis bijdraagt aan de kosten van het kind. Het loutere feit dat zij zou veroordeeld zijn tot het betalen van alimentatie maakt geenszins dat verzoekende partij zich ook aan deze veroordeling houdt, wat blijkt uit de zeer onregelmatige stortingen. Het betoog dat zij pas op 13 september 2017 effectief werd erkend als vader, maakt niet dat dit een hinderpaal moet zijn voor verzoekende partij om haar kind, zelfs voor de officiële vaststelling van het vaderschap, financieel bij te staan, en hiervan afdoende bewijs voor te leggen, hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

2.9. Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat niet kan worden geëist dat zij aantoonde dat zij zelf beschikt over enige bestaansmiddelen, dient te worden opgemerkt dat zij wel dient aan te tonen dat zij haar kind komt begeleiden of vervoegen, hetgeen bij gebrek aan samenwoning betekent dat zij dient

aan te tonen een gezinscel met het kind te vormen en dus financiële en/of affectieve banden met hem te onderhouden. In dat opzicht is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij er tevens op wijst dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij zelf over enige bestaansmiddelen beschikt. Dit betreft geenszins het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

2.10. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren. (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoekende partij het kind erkend heeft, blijkt uit de bespreking hoger dat een contact tussen vader en kind noch financiële steun afdoende werd aangetoond. Verzoekende partij maakt met haar louter betoog geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar en haar kind, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haar en haar kind dat valt onder de draagwijdte van artikel 8 EVRM, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden.

Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kent eenzelfde draagwijdte als artikel 8 EVRM. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.12. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.13. Waar de verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (recht op leven) en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zet zij op geen enkele wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER